

КДБ — не хата-чытальня

[Зачынаючы.
Пачатак на 1-й стар.]

— З друку вядома, якая сітуацыя складаецца на беларуска-польскай граніцы. Нашы турысты падарожжаў нападзенням з боку рэжэіраў, іх рабунцы, пракалоўшы шыны аўтамабіляў, б'юць шкло, прычым часта гэта адбываецца на вачах польскіх паліцэйскіх. Між тым, у гэтым годзе падпісаны дагавор аб супрацоўніцтве паміж міністэрствам унутраных спраў абодвух краін. Ці мае намер КДБ умяшчаць у гэтую справу, каб пакалоць з супраціўнымі бандытамі, вядома, у супрацоўніцтве з адпаведнымі службамі Польшчы, Расіі, Украіны?

У. Лазарэвіч, г. п. Карэлічы.

— У сучасны момант сітуацыя ў прыгранічнай рэспубліцы застаецца напружанай. Вывучэнне аператывнай інфармацыі і паступаючых скаргаў і заяў паказвае, што ў адносінах да грамадзян, што выязджаюць за граніцу, у прыватнасці ў Польшчу, а таксама прызджаюць з-за мяжы ў Беларусь, уключаючы зносіны злучнасці, у тым ліку з прымяненнем зброі. Гэта і іншыя пытанні барацьбы з арганізаванай злачыннасцю разглядаюцца на пасяджэнні Прыгранічнага Савета Міністраў у жніўні гэтага года.

З Польскай Рэспублікай у КДБ і МУС такога пагаднення няма, але яго распрацоўка вядзецца. Пакуль што расследаванне злачынстваў у нашых грамадзян на польскай тэрыторыі мы праводзіць не можам. Праўда, мы стараемся супрацоўнічаць. Вось наядуна з Польшчы былі дэпартаваны 6 мініскіх рэжэіраў, якія займаліся разбам, разам з МУС Беларусі вядзецца расследаванне.

Намаганні падраздзяленняў барацьбы з арганізаванай злачыннасцю КДБ і Міністэрства ўнутраных спраў арыштавалі некалькі ачальных груп, у тым ліку ў прыгранічнай рэгіёнах. Будзем працягваць усе меры для абароны нашых грамадзян. Для гэтага створа на спецыяльная група супрацоўнікаў.

— Пасля падпісання дагавора аб супрацоўніцтве паміж спецслужбамі Беларусі і Украіны вы заявілі на прэс-канферэнцыі, што КДБ РБ не будзе працаваць супраць суседняй краіны, як і іншыя дзяржавы СНД. Што значыць «супраць не будзе працаваць»? Хіба беларуская кіраванне не зацікаўлена мець дакладную інфармацыю аб тым, які разгортваюцца падзеі ў краінах-суседках, якія сілы там прэтэндуць на ўладу, чыю ад іх можна чакаць? Ад гэтага залежыць бяспека Беларусі.

Юген Смаль, Навагрудскі раён.

— Так, ва ўсіх дзюбовакых пагадненнях аб супрацоўніцтве, у тым ліку і з Украінай, мы дамавіліся не весці разведвальную работу адзін супраць аднаго — гэта адзін з важнейшых прынцыпаў дабрага суседства і ўзаемага даверу. Безумоўна, нам не абыхава будзе тое, які разгортваюцца падзеі ў суседніх краінах. Таму пагадненне прадуладжана шырокай абмен разнастайнай інфармацыяй, якая цікавіць абодва бакі. Пасярод гэта ў нашых агульных інтарэсах. І гэта значна танней, чым рыхтаваць цэлую армію разведчыкаў для накіравання ў краіны СНД. Там больш ніколі не трэба забываць, што нас звязваюць агульныя карані, вясёлая дружба і братэрства народаў, і я вельмі спадзяюся, што мы ніколі не станем ворагамі. Заклучэнне падобных пагадненняў у розных галінах і, падкрэсліваю, безумоўнае і поўнае іх выка-

нанне абодвума бакамі — на дзейны гарант бяспекі Беларусі.

— Эдуард Іванавіч, на сваёй прэс-канферэнцыі вы прынялі прыклад, калі супрацоўнікі нашых спецслужбаў з розных рэгіёнаў зусім нядаўна назіралі за рухам некалькіх кантэйнераў з наркатыкамі, якія ішлі з Усходу праз Беларусь, і зда-лі іх заходнім спецслужбам. Увогуле, які кантакт з апошнімі ў нашата КДБ па праблеме наркатыкаў?

Уладзімір Бортнік, г. Мінск.

— Праблема наркатыкаў і кантрабанды наркатыкаў перад нашымі праваахоўнымі органамі стаяць вельмі востра. Гэтыя пытанні абмяркоўваліся ў рэспубліцы з удзелам прадастаўленай місіі ААН у красавіку 1992 года. Органамі дзяржбяспекі прымаюцца меры па барацьбе з распаўсюджваннем гэтай арганізацыі на тэрыторыі рэспублікі, неадпаведна ператварэння яе ў пераважна пункт для далейшай транспарціроўкі ў іншыя краіны. За 6 месяцаў гэтага года выяўлены 4 факты кантрабанды наркатыкаў. Гэта нас не задавальняе, мы шукаем шляхі больш эфектыўнай работы і лічым неабходным аб'яднанне намаганняў усіх зацікаўленых владаспраў, у тым ліку спецслужб замежных дзяржаў.

Уладам Беларусі рыхтуюцца міжуровадзін пагадненні па правах аспектах, абмену інфармацыяй. З іх заключэннем, я спадзяюся, мы зможам наладзіць пастаянную рабочую кантакты са спецслужбамі замежных дзяржаў, у тым ліку, безумоўна, па пытаннях барацьбы з наркатыкамі. Сёння такія магчымасці, на жаль, вельмі абмежаваныя.

— Цяпер можна спакойна купляць і прадаваць валюту. Ці значае гэта, што КДБ адмовіўся ад усялякага кантролю за валютнымі здзелкамі і махінацыямі?

Міхал Печка, г. Стоўбцы.

— Сапраўды, у адпаведнасці з Законам Рэспублікі Беларусь ад 23 красавіка 1992 года «Аб унясенні змяненняў у некаторыя заканадаўчыя акты Рэспублікі Беларусь», беларускія і замежныя грамадзяне атрымалі права пакупіць і прадаць валюту на тэрыторыі рэспублікі. Але паставілі Вярхоўнага Савета Беларусі «Аб часовым парадку рэгулявання і правядзення валютных аперацый на тэрыторыі Рэспублікі Беларусь» прадуладжана, што ўсе валютныя аперацыі ажыццяўляюцца толькі праз упунаважаныя банкі. Любая здзелка па пакупцы і прадажу валюты ў абход гэтых банкаў з'яўляецца незаконнай, а асобы, якія іх ажыццяўляюць, янычч адказнасць ва ўстаноўленым законам парадку.

Камітэт дзяржаўнай бяспекі ва ўзаемадзейні з іншымі праваахоўнымі органамі вядзе барацьбу з гэтымі відамі злачыннасці, асабліва з кантрабанды валюты, падрыхтава грошавых знакаў і парушэннем правіл аб здзелках з каштоўнымі металамі і камянямі.

— Як стаць разведчыкам? Ці ёсць у Беларусі спецыяльныя навуцальныя ўстановы, дзе рыхтуюць прафесіяналаў-шпіянаў, і куды з'яўляцца?

Леанід Кароль, Гродзенскі раён.

— Ёсць такія навуцальныя ўстановы, дзе рыхтуюць супрацоўнікаў КДБ. Акрамя Беларусі, мы ў адпаведнасці з двухбаковым пагадненнем, можам накіроўваць сваіх студэнтаў на вучобу ў іншыя краіны — члены СНД. Калі вы маеце грунтоўную адукацыю, выдатны стан здароўя, па пытаннях накіравання на вучобу і магчымасці службы ў органах дзяржбяспекі, звяртаецца ў раённы, гарадскія па месцу жы-

харства аддзель КДБ ці абласны ўпраўдзены камітэт. Для мянчана таксама адкрыты дзверы прыёмнага пакоя КДБ Беларусі.

— Якія віды зброі цяпер выкарыстоўваюць супрацоўнікі КДБ і ці займаюцца яны «кубіраннем» непажаданых нашай дзяржавы асоб?

Сяргей Яўхімовіч, Пружаны.

— Камітэт дзяржаўнай бяспекі Беларусі мае на ўзбраенні, у асноўным, агульнавыкарыстоўваемыя віды зброі ў адпаведнасці са штатным раскладам. Нейкіх наш «супер» ці «экзатычны» узору няма, хаця многія людзі дасягненні ачыінай прамасловасці ў гэтай галіне не міналі наша ведавання. Што датычыць «кубірання непажаданых» — то гэта ў КДБ рэспублікі не было, няма і не будзе. Мы рашучы праціўнікі якіх бы там не было тэрыстычных металаў барацьбы.

— Якое дачыненне меў КДБ да псіхічнага тэруру на Беларусі і ці панеслі пакаранне вінаватыя?

Фёдар Калтуноў, г. Мінск.

— Здаецца, ёсць такія выразы: «Вельмі цяжка шукаць чорную кошку ў цёмным пакоі, асабліва калі яе там няма». Я не ведаю, аб якім псіхічным тэруры наогул ідзе гаворка, але тое, што КДБ Беларусі тут не мае ніякага дачынення, скажу адназначна. Калі чытач мае на ўвазе магчымае накіраванне адаровага чалавека ў «псіхушкі» — то з боку КДБ мы такія выпадкі не ведаем. Калі вам які-небудзь рэальны факт вядомы — паведзіце мяне, у праваахоўныя органы, ці ў камісію па правах чалавека. Другая частка пытання, такім чынам, адпадае сама.

— Мой дзед быў расстраляны ў 1938 годзе ў Мінску. Аб гэтым мне далі вусную інфармацыю. Я хачу ведаць болей. Ці можна знайсці сапраўды пра гэта? Дзеда звалі Славян Іосіфавіч Прэжывальскі.

Аляксандр Прэжывальскі, г. Мінск.

— Ці дазваляць навуцальным работнікам, якія вывучаюць творчую і грамадскую дзейнасць Ц. Гартнага, пазнаёміцца з усімі матэрыяламі на яго, якія знаходзяцца ў КДБ?

Пётр Клячко, г. Мінск.

— Ужо дазволена. Навуцальны інстытут гісторыі, літаратуры Акадэміі навук Беларусі займаўся вывучэннем матэрыялаў на пісьменнікаў, у тым ліку Ц. Гартнага (Жылуновіча), якія знаходзяцца ў КДБ. Мы і далей будзем працягваць гэту работу, — толькі хачу, каб мяне зразумелі, — архіў КДБ — не хата-чытальня і ўсім жадаючым, нават навуковым работнікам, мы пакуль не маем магчымасці задавальніць просьбы. У адпаведнасці з паставімі Вярхоўнага Савета Беларусі ад 1 лістапада 1991 года мы маеце права азнаёміцца з матэрыяламі разбітваннях блізкіх сваякоў, калі іх саміх ужо няма ў жывых. Ёсць туж, праўда, некаторыя абмежаванні — не падлягае азнаёміццю тая частка матэрыялаў справы, ад якой могуць пацярпець урон іншыя асобы ці дзяржава. Для таго каб атрымаць матэрыял ці даведку па ім, трэба звярнуцца ў орган КДБ па месцу нараджэння ці апошняга жыхарства пацярэбнага. Зразумела, калі гэты матэрыял тычыцца НКВС-КДБ.

Хачу дадаць, што ў заявах на азнаёміццё з матэрыяламі трэба даць які магі больш да-сканальных даных: прозвішча, імя і імя па бацьку, год і месца нараджэння, дзе і якім органам рэпрэсаваны і г. д. Гэта дапаможа ў пошуку справы. Адначасна, што сказанае датычыцца разбітваннях грамадзян.

— 10 гадоў я прапрацаваў у сістэме органаў КДБ Літоўскай ССР, восем месяцаў у мяню тую, у Светлагорску. У мяне ёсць магчымасць параўнаць адносіны ведамасна-начальства ў Літве і Беларусі да патрэб аператывага састану. У Літве гэтыя адносіны былі больш чалавечымі. У Светлагорску, акрамя начальства, ніводны работнік не мае кватэры. Мая жонка і дзеці да гэтага часу жывуць у Літве, за мяжой, мне няма куды іх перавесці, ёздзіць туды-сюды вельмі накладна. А што будзе, як уладуць везі?

— Што мае рабіць кіраванне КДБ Беларусі ў плане аказання сацыяльнай дапамогі радавоў аператывага састану? Я падаваў просьбы перавесці мяне бліжэй да літоўскай граніцы, але мне адмовілі ў гэтым.

Аляксей Хіхель, г. Светлагорск.

— Для мяне гэта даволі нечаканае пытанне. Нечаканае ў тым сэнсе, што «фізр» праслужыўшы 10 гадоў, павінен вельмі добра ведаць і выконваць Статуты войскай службы і звяртацца да вышэйшага кіравання па камандзе, а не праз газету. Гэта па-першае. Па-другое, я не зусім разумею тав. Хіхель, які ў сваім рапарце прасіў аб перавозе ў любімы раён Беларусі і самастойным вырашэнні жыллёвага пытання. Усім супрацоўнікам КДБ, якія пажадалі перавесціся ў Беларусь, мы адкрыта казалі аб сур'ёзнай праблеме з жыллем: зараз у органах бяспекі рэспублікі налічваецца каля 400 супрацоўнікаў, у тым ліку і тых, якія на адзін год праслужылі ў Беларусі, маюць па дзве дзяцей і какашч атраментаў. З рэспубліку для прадажжы публіку па больш за 500 чалавек з розных рэгіёнаў былога Саюза. Парэкаментаваў я магу аду — зрабіць так, як вы і планавалі, які зрабілі нашы землі, якіх мы перавалі з іншых рэспублік — прадаць кватэры там і купіць тут ці зварніць амен. Прадастаўці дзяржаўную кватэру ў бліжэйшым будучым — няма магчымасці. І яшчэ. Не чакаў ад супрацоўнікаў Светлагорска, аддзялення не жыве пад адкрытым небам.

— Нас цікавіць, у якім стане цяпер знаходзіцца справа Л. Харві Освальда? Хоцьдзі чуткі, што ён з'явіўся прадаць за валюту ЦРУ.

Па просьбе сямі Чыгрынавых Сяргей Чыгрынаў, г. Наваполацк.

— Справа на Л. Харві Освальда ў добрым стане. Знаходзіцца ў архіве КДБ Беларусі. Без разважання нашай вышэйшай улады — Вярхоўнага Савета рэспублікі — гэтыя дакументы не будуць ні прададзены, ні выданы нікому. Чуткі наконт прадажу ЦРУ, мабыць, адносіцца да перыяду, калі мы ўваходзілі ў склад КДБ Саюза і былі старэйшыя Бакацін меў намер азнаёміць ЦРУ з усімі тэмамі гэтай справы. Мы запатрабавалі, каб гэта праходзіла на парытэтнай аснове, але ж амерыканцы заявілі, што не маюць на іх ісці размова аб прадажжы і якіх-небудзь дакументаў з іх боку. Тады і мы адказалі адмовай, на гэтым усе і скончылася.

Матэрыялы «прамоў ліній» падрыхтавалі Аляксандр КОТЫШКІ і Анатоль СЛАНЕЗСКІ.

Пастанова Савета Міністраў Рэспублікі Беларусь

АБ УДАСКНАЛЕННІ ЭКСПАРТУ І ВЫКАРЫСТАННЯ МІНЭРАЛЬНЫХ УГНАЕННЯЎ У АГРАПРАМЫСЛОВЫМ КОМПЛЕКСЕ

У мэтах павышэння эфектыўнасці экспертных паставак і выкарыстання ў аграпрамысловым комплексе мінеральных угнаенняў, вырабляемых у рэспубліцы, Савет Міністраў Рэспублікі Беларусь паставіў:

1. Дзяржаўнаму камітэту па аэнічных эканамічных сувязях ажыццяўляць выдату ліцэнзій на хлорысты калій толькі ў межах устаноўленай квоты па ўзгадненню з заводамі-вытворцамі і дзяржаўнамопланам.

2. Адлініць заданне па звышквотавай паставцы калійных угнаенняў для экспарту, устаноўленае распрадажжым Савета Міністраў Рэспублікі Беларусь ад 14 красавіка 1992 года № 377Р.

3. Устаноўці, што афармленне митных дакументаў на экспарт мінеральных угнаенняў ажыццяўляецца ў митных пунктах па месцы размяшчэння заводаў-вытворцаў.

Дзяржаўнаму камітэту па аэнічных эканамічных сувязях пазбавіць суб'ектаў гаспадарання, якія парушылі парадак

афармлення знешнегандлёвых аперацый (замена дадаткаў да кантракта пасля атрымання ліцэнзій і інш.), пасведчанню ўдзельнікў знешнегандлёвай дзейнасці.

5. Дзяржаўнаму митнаму камітэту па знешніх эканамічных сувязях ажыццяўляць кантроль за экспартам мінеральных угнаенняў і імпартам сусветных тавараў па бар'ерных аперацыях.

6. Дзяржаўнамоплану, дзяржаўнаму камітэту па знешніх эканамічных сувязях пры фарміраванні плана экспертных паставак мінеральных угнаенняў, вырабляемых у рэспубліцы, у 1993 годзе прадуладжэць іх продаж праз знешнегандлёвыя структуры заводаў-вытворцаў прадукцыі і Міністэрства сельскай гаспадаркі і прадуктаў харчавання.

7. Дзяржаўнаму камітэту па прамасловасці і митгалінох вытворчасцях сумесна з аблвыканкамі, Міністэрствам сельскай гаспадаркі і прадуктаў

харчавання, Міністэрствам фінансаў, дзяржаўнамопланам і заводамі-вытворцамі прааналізаваць стан выпрацоўкі і спажывання мінеральных угнаенняў у рэспубліцы і ўнесці павановы ў Савет Міністраў Рэспублікі Беларусь да стабілізацыі вытворчасці гэтых угнаенняў, аб'ёмах паставак на ўнутраны рынак і для экспарту, і эфектыўнаму іх выкарыстанню ў аграпрамысловым комплексе.

8. Дзяржаўнаму митнаму камітэту, дзяржаўнаму камітэту па знешніх эканамічных сувязях падрыхтаваць прапановы па стварэнню ў рэспубліцы падраздзялення па кан'юктурным сусветнага рынку і інтэграванню яго ў сусветную сістэму інфармацыйнага забеспячэння.

Старшыня Савета Міністраў Рэспублікі Беларусь В. КЕБІЧ.
Першы намеснік Кіраванні спраў Савета Міністраў Рэспублікі Беларусь А. САКАЛОЎСКІ.

26 жніўня 1992 г.
г. Мінск.

Пазнанне самога сябе — вышэйшая мудрасць

...Праз млыны сон і нерухомасть Ты ажываеш спакавал, нбы вясновая раля, — нацыянальнае свядомасць.

Нядаўна прайшоўшая ў Маладзечна міжнародная канферэнцыя па тэме «Фарміраванне і развіццё нацыянальнай самасвядомасці беларусаў» прыцягнула неамаўну ўвагу і прэсы, і грамадскасці. І неадарма: насупе час прааналізаваць тую ўнікальную сітуацыю, у якой апынуліся грамадзяне незалежнай цяпер Беларусі, больш-менш якіх не валодаюць роднай мовай (вынікі сацыялагічнага апытання сведчаць, што ў сталіцы на ёй гавораць не больш 2 працэнтаў насельніцтва), не ведаюць сваёй гісторыі, нацыянальных герояў, песень і танцаў (хача маюць набагачейшую духоўную і матэрыяльную спадчыну). Больш таго, даволі індэферэнтна ставяцца да правозідаў дзяржавай палітыкі беларусізацыі.

Сітуацыя і сапраўды надзвычайна сур'ёзная і не можа не выклікаць трывогі. Асабліва калі ведаеш, што пасля абвяснення суверэнітэту працэс дэнацыяналізацыі народу не толькі не затухае, але і ўзмацняецца. «Наш суверэнітэт трымаецца на нэйстолькіх фундаментах, якіх з'яўляецца нацыянальнае свядомасць», — адзначаў у сваім дакладзе на канферэнцыі А. Малеўскі. А між тым, паводле заключэння вучоных, свядомасць народа да акінута на ўзровень XVIII—XIX стагоддзяў, калі жыхары гэтай зямлі лічылі сябе «тутэйшымі». Міжволі задаецца галематэўскім пытаннем: быць ці не быць?

Вынішчэнне гістарычнай памяці са свядомасці беларуса ажыццяўлялася на працягу стагоддзяў самымі рознымі сродкамі. Савецкая ўлада, дэкларацыя абвясніўшы права нацыі на самавызначэнне, не толькі не наспрыяла беларусам трывала стаць на ногі, але амаў канчаткова давала да запіладу беларускі дух. Нацыянальная свядомасць беларусаў — з'ява няпростая, абумоўленая перагам гістарычных момантаў, а таксама складаным этнічным паходжаннем, рэлігійнай самаідэнтыфікацыяй. Грунтоўныя даклады на гэтых

тэмы, паведамленні і дыскусіі былі наладжаны на канферэнцыі па трох секцыях — «Вопыт гісторыі», «Літвікі адраджэння» і «Мова, мастацтва, слова, рэлігія». Разам з вядомымі дзеячамі ачыінай навуцы — Адамам Малеўскім, Міколам Ермаловічам, Уладзімірам Конанам, Леанідам Лычом, Зінаідай Мажэйка, Васілем Ліўцінкам, Генадзем Кахановічам, Міхасём Піліпенкам цікава і грунтоўна выступіла моладзь — аспіранты і нават студэнты інстытутаў.

Са спецыяльна падрыхтаванымі паведамленнямі прыходзілі на канферэнцыю члены маладзёжнай супольнасці беларусаў у Маскве «Пагоня». Так, паведамленне будучага юрыста, студэнта Маскоўскага дзяржаўнага ўніверсітэта Андрэй Алешкі «Нацыянальнае самасвядомасць і нацыяналізм» паслужыў штуршком да дыскусіі.

Наш зямляк, вучоны і журналіст доктор Янка Запруднік з Нью-Йорка, які даўно і паслядоўна займаецца вывучэннем беларускай гісторыі, звярнуў увагу прысутных на спрошчаных падыходу да самога пачынення беларускасці. «У нашых нацыянальных інтарэсах сёння ўстаўляць які магі шырэйшую панараму беларускага грамадства мінулых стагоддзяў, — адзначаў ён. — Яно было катастрафічна звужана да паняцця існаскасці, мужыцкасці, вясельскасці, купцоў, духавенства, гарадскога мяшчанства, дваран, нарэшце. Калі мы будзем глядзець на сваю нацыю як на сялянскую, то мы не будзем ведаць вытокаў сваёй дзяржавы. Ведаць жа іх вельмі важна. На беларускую дзяржаўнасць шмат хто яшчэ гля-

дзіць як на байструка гісторыі, як на нейкую анамалію».

Вучоны розных рангаў і навуковых школ даволі напружана прапалі на канферэнцыі. Акрамя іх сюды прыходзілі дэпутаты і дэлегаты сваіх думкамі спецыялісты ўсёх галін культуры — музейныя работнікі, школыныя і ўніверсітэцкія выкладчыкі, бібліятэкары, краязнаўцы.

Знаёміцца з такімі людзьмі заўсёды цікава і карысна: лепш бачыць рэальную карціну жыцця, разумеець праблемы і запатрабаванні тых, каго мы часамусьмі саромаемся называць народам.

Вольга Мароз, дырэктар Карэліцкага краязнаўчага музея, гісторык па адукацыі, паведамля, што іх культурная ўстанова ўжо чацвёрты год на рамонце, таму што не хапае сродкаў давесці ўсё да ладу. Чатыры тысячы адзінак музейных экспанатаў належаць хваляні ў скрывах. На месцы старой гістарычнай забудовы ўзведзены стандартны Дом культуры. А сам краязнаўчы музей знаходзіцца пад прытулкам на зружэйскіх могілках. Хіба не тыповая карцінка нашай мілай правіны, дзе занадзана нават такая нядаўняя гісторыя і дзе знівалявана ўся адметнасць мясціны, некалі славаўтай сваёй тэкай мануфактурнай, выдатнымі народнымі майстрамі?

Якую нацыянальную самасвядомасць і годнасць могуць выхаванне ў людзей безаблічнае архітэктура і жабрацкія бібліятэкі? Адказаць на гэтыя пытанні вельмі проста — ніяк.

Але сёння мы апынуліся ў сітуацыі, калі «на карціне свядомасці» беларусаў, што разглядаліся тут, бадай, упершыню прагучалі на міжнародным форумі: пытанне менталітэту беларусаў, пытанне нацыянальнай ідэі, пытанне нацыянальнага характару, праблема жыццявання беларусаў у новых палітычных умовах. Гэта пытанні стратэгічна важныя. Сам факт абмеркавання іх з удзелам вучоных злага свету, у тым ліку і беларускага замежжа, думаецца, ёсць гарант таго, што мы нарэшце дакрануліся да ядра праблемы нашага існавання. Скарына казаў, што пазнанне самога сябе — вышэйшая мудрасць.

як незалежная і невідомая дзяржава, прыцягальная для заходняга свету: навукоўцаў, бізнесменаў, палітыкаў! Неадарма на канферэнцыі прысутнічалі вучоныя з Аўстрыі, ЗША, Швейцарыі, Германіі, Англіі. Герман Білэр, мовазнаўца, славіст, дацэнт, выкладчык Зальбургскага ўніверсітэта, выдатна разумеў па-беларуску. Ён, дарчы, у арыгінале чытаў Статут ВКЛ, старажытныя летапісы, палеаграфічны старабеларускую літаратуру і мае глыбокую пашану да беларускага народа. Сустрэчы і знаёмствы з вядомымі беларускімі вучонымі на канферэнцыі, абме думкамі, трэба думаць, дапамогуць Герману Білэру дапісаць цікавую і змястоўную кнігу пра культурнае адраджэнне Беларусі, распачаючы ім. Адно ён пакаваў, што параўнаўча мала было дакладаў па мовазнаўству, не пачуў ён і аўтарытэтных лінгвістаў.

На прэс-канферэнцыі для журналістаў былі падведзены вынікі двух дзён работ больш чым 100 вучоных з розных краін. Усёны архімагітэа адзначылі: канферэнцыя паказала, што навукоўцы маюць «за дзею», навуковыя абагульненні вытупы гісторыі па праблеме нацыянальнай самасвядомасці беларусаў і гатовы прадставіць навуковыя рэкамендацыі дзяржаўным і грамадскім арганізацыям, партыям і рухам.

На пытанне, якія думкі выклікала ў вас канферэнцыя, доктор Янка Запруднік адказаў эмацыянальна і канструктыўна:

«Прайшоўшая ў Маладзечна канферэнцыя ёсць тэматычна рэвалюцыя ў галіне беларусізацыі. Тым, што разглядаліся тут, бадай, упершыню прагучалі на міжнародным форумі: пытанне менталітэту беларусаў, пытанне нацыянальнай ідэі, пытанне нацыянальнага характару, праблема жыццявання беларусаў у новых палітычных умовах. Гэта пытанні стратэгічна важныя. Сам факт абмеркавання іх з удзелам вучоных злага свету, у тым ліку і беларускага замежжа, думаецца, ёсць гарант таго, што мы нарэшце дакрануліся да ядра праблемы нашага існавання. Скарына казаў, што пазнанне самога сябе — вышэйшая мудрасць.

Тацяна АНТОНАВА.

ВАМ АДКАЗВАЕ ЮРЫСТ

Грашовая жылёвая квота.

Як яе атрымаць і на што выкарыстаць

У рэдакцыю «Звязды» паступае даволі шмат пісьмаў, тэлефонных званкоў з просьбай адказаць, растлумачыць тое ці іншае юрыдычнае пытанне, даць накіраванне на кансультацыю. Яно і з'яўляецца ў нашай рэспубліцы апошнім часам прынятыя чыны шэрагу новых законаў, паставоў, іншых нарматыўных актаў, і, натуральна, людзям хочацца ведаць, які ім праймае нарыстацыя пры вырашэнні сваіх жыццёвых праблем. Унікальнае нярэдка

ДЛЯ ВАС, АМАТАРЫ МУЗЫКІ

Дача ў музычнай школе
выдадзена расказвала аб
нейна беларускай музыч-
най энцыклапедыі. Аднак
нешта яна да гэтай пары не
з'явілася ў прадукцыі
Т. ВАСІЛЬЮКА,
г. Брэст.

Уся справа ў тым, што пры-
гадае чытаць выданне
яшчэ не выйшла ў свет. Першы
вялікі тлумачальны беларускі
музычны слоўнік энцыклапед-
дычнага тыпу толькі рыхтуец-
ца ў Інстытуце гісторыі, этна-
графіі і фальклору Акадэміі
наук Беларусі. Выданне будзе
ўключаць у сябе руска-беларускі
і беларуска-рускі варыянты
і дасць тлумачэнні прафесійна-
нальнай лексікі музыкантаў,
розных стыляў і напісанняў,
плыняў і напрамкаў.

3 Прыднястроўем не ўсё так проста

У сувязі з трагічнымі падзеямі ў Прыднястроўі не маглі б
вы расказаць аб тым, як складаўся гістарычны лёс гэтага
краю?

М. КІСЛЮК,
г. п. Бялынічы.

Даведку дае доктар гістары-
чных навук В. Прасол. У XVIII
стагодзі малдаване неаднара-
дова звярталіся да расійскай
дзяржавы з просьбамі абарані-
ць іх ад турчаскіх набегав. Да-
статкова ўспомніць допіс
малдаўскага мітрапаліта Леона,
дасланы ім у 1787 годзе ка-
мандаванню рускай арміі
Румінаў, дзе былі такія рэ-
шэнні: «Падая на колена, плача,
просім забавіць нас от опас-
ности, нам грозящей...». У
1791 годзе ў выніку руска-ту-
рчаскай вайны паўднёвая (поль-
ская) частка малдаўскага
Прыднястроўя ўвайшла ў
склад Расіі (па Якімаў міра-
наму дагавору). Паўночная (та-
тарская) частка Прыднястроўя
перайшла да Расіі ў 1793 го-
дзе. Пазней на паўднёвым
паўночную частку праводзіўся
па раіс Ягларск. У 1918 годзе
Бесарабія, якая належала Расіі,
была акупіравана румынскімі
войскамі, а Лівэарэжжа пе-

райшло да савецкай Украіны.
У 1924 годзе была створана
Малдаўская аўтаномная рес-
публіка ў складзе Украіны. У
1940 годзе савецкі ўрад, які
ніколі не прызнаваў акупацыі
Бесарабіі, перадаў ультыматум
Румыніі з патрабаваннем па-
кінуць Бесарабію і частку
войскі з яе тэрыторыі. У выні-
ку тады ж і была створана
Малдаўская Савецкая Сацыя-
лістычная Рэспубліка, у якую
ўвайшла большая (цэнтраль-
ная) частка Бесарабіі і меншая
частка былой Малдаўскай аў-
таномнай рэспублікі, уключа-
ючы Прыднястроўе. Паўноч-
ная і паўднёвая часткі Бесара-
біі адшлі да Украіны. Нашы
яныяны састаў лівэарэжжэйнай
часткі Прыднястроўя зараз на-
ступны: каля 40 працэнтаў на-
селянінства складаюць малда-
ване, 28 працэнтаў — украін-
цы, 26 працэнтаў — рускія і 6
працэнтаў — балгары, гагау-
зы, немцы, яўрэі, палкі.

На лубы густ і кашалёк

Дайно мару купіць аўтамабіль «Жыгулі». І вось, здаецца,
сбавіў грошай, дзеля чаго прыйшоў да гэтага запар паз-
даці ў Польшчу. Буду вельмі ўдзячны рэдакцыі «Звязды»
ведальніца аб існуючых цэнах на розныя мадэлі «Жыгулі».

У. ТРАПІЦЕНКА,
г. Баранавічы.

Выконваем просьбу чытача. Апошнія цэны на мадэлі лег-
вых аўтамабіляў вытворчасці Волжскага аўтазавода:
BA3-1111 — 150 тысяч 700 рублёў
BA3-2104 — 277.200
BA3-2105 — 253.000
BA3-21043 — 310.200
BA3-21051 — 242.000
BA3-21053 — 264.000
BA3-2106 — 285.000
BA3-21061 — 275.000
BA3-21063 — 253.000
BA3-21213 — 346.000
BA3-2107 — 327.000
BA3-21074 — 349.000
BA3-21072 — 294.000
BA3-2108 — 275.000
BA3-21081 — 264.000
BA3-21083 — 290.000
BA3-2109 — 394.900
BA3-21091 — 469.000
BA3-21093 — 536.500
BA3-21099 — 536.500
BA3-2121 — 308.000

Як бачыце, выбар ёсць, ды яшчэ на лубы густ. Былі б толь-
кі грошы.

Як правярыць надзейнасць брокера?

Шмат аб'яў апошнім часам
публікуюць нашы газеты,
яныя запрашаюць да супра-
цоўніцтва з брокерамі, бро-
керскімі канторамі. Але ні
быць, калі пра іх нічога не
ведаеш. Ці можна якіхсьці
чынам даведацца пра на-
дзейнасць брокера?

Васіль АХРАМЧУК.
Адказ дае юрыст Уладзімір
ПЕТУХОВІЧ:
Як правярыць надзейнасць
брокерскай фірмы — не толькі
той, пра якую вы дагэтуль ні-
чога не чулі, але і той, рэкла-
ма якой дастаткова надзвычай-
ная?

Напрыклад, вы нічога не ве-
даеце пра справу брокерскай
фірмы (не публікуюцца яе ба-
лавы і іншыя справядзаны).
Акрамя таго, брокер, які будзе
выконваць ваш заказ, можа
весці дваіху гультыю.

У той жа час і брокерская
фірма можа не даваць вам.
Магчыма, яна заключыць для
вас здзелку, а вы не выканаете
свайх абавязанстваў па ёй —
сараўне пастаўкі ці, наадварот,
адмовіцца ад пастаўкі ў цэ-
ла. Пастаўка тавараў. У цэ-
лы шэрагу выпадкаў гэта
адбываецца без з'яўлення на-
меру, а па прычыне «форс-
мажорных абставін».

Паводле ацэнкі спецыялі-
стаў, са 100 падпісана абав'я-
раных кантрактаў толькі 1—2
завяршаюцца падпісаннем да-
гавора. Кожны дзесяты па-
купца кантракт не павы-
конваецца. Кожны траці —
выконваецца з затрымак і
кожны пяты — са змененымі
умовамі.

Брокерам даводзіцца паста-
яна думаць, які дабіцца ад
кліента выканання ўзятых на
сёбе абавязанстваў. Таму
не здзіўляйся, што брокер-
ская кантора патрабуе ад вас
тых ці іншых гарантыяў.

Строга кажучы, брокерскай
канторы трэба вырашаць сама
меней адрозна дзве задачы:
гарантаваць сваю ўласную ўна-
гароду пры паспяховым за-
ключэнні здзелкі і гарантаваць
выкананне вамі абавязанстваў
перад контрагентам. Вядо-
мыя выпадкі, калі брокер да-
памог для кліента знайсці
контрагента, а кліент пасля гэта-
га не збіраецца аплатаваць
паслугі брокера, спасылаючы-
ся на тое, што іхпер ён на-
прямую выйшаў на пастаў-
шчыка (пакупніка) і брокер
«проста» іх зб'еў. Асабліва
гэта тыпова пры пошуку за-
можных партнёраў.

Вядомыя выпадкі, калі кліент
адмаўляецца весці разлікі са
зніжэннем брокерам контра-
гентам.

У многім гэтым спрыяюць
біжні: яны з'яўляюцца сама-
рэгулюючымі арганізмамі,
займаюцца ў сваёй «сферы» ў
пэўнай меры заканадаўчаю
і выкананнем гэтых законаў,
разрушаючы тым самым адва-
дзеныя дзяржаўныя службы і
больш аператыўна рэагуючы на
змяненні гаспадарчых сітуа-
цыяў.

АБХАЗІЯ: КРЫВАВЫ ЖНІВЕНЬ

[Заканчэнне.
Пачатак на 1-й стар.]

ня вядомачна: вяртанне Абха-
зіі да Канстытуцыі 1925 года,
рашэнне аб якім прыняў па-
ламент Абхазіі ў канцы ліста-
ня, зусім не азначала таго,
што рэспубліка імкнулася выйсці
з састава Грузіі. Размова
шла аб федэралізацыі Грузіі,
большай аўтаноміі Абхазіі, чым
тая, якую яна мае цяпер.

— Акраз у той дзень, калі
мы на сесіі збіраліся абмяр-
каваць праект дагавора аб
адноснах з Грузіяй, яны кіну-
лі супраць нас танкі, — рас-
казваў мне Зураб Ачаба, дэле-
гат парламента, намеснік стар-
шы ўлічывага Абхазскага
народаўнага форуму. — Між
таго, згодна з праектам новага
дагавора Абхазія не адхо-
дзіць, не аддзяляецца. Проста
мы хочам большай самастой-
насці.

— Войны на прасторах былога
СССР як бы далёка адна ад
другой яны ні грывелі — на дзі-
ва падобныя. Інакш напэўна,
і быць не можа, бо сэнсарны і ў
яго адзіны і ён жорстка захоўвае
законы жанра. Гэта падобнасць
дазваляе з вельмі доўгай
верагоднасці прагназаваць да-
лейшае развіццё грузінска-аб-
хазскага канфлікту. Настойлі-
вае жаданне Тбілісі чаго б гэта
ні каштавала ўтрымаць Аб-
хазію на кароткім павядку, ні
на сантыметр не адпускаючы
яго, — нямінуча прывядзе да эс-
каляцыі ўзброеных сутыкнен-
няў, да яшчэ большай крыві і,
як вынік, — да новых патраба-
ванняў і прэтэнзій. Аднак по-

тым, калі колькасць ахвяр іж-
мы грузінаў лаяла на шалі
тэх, каму суджана будзе ўста-
леўваць тут мір, — гэты па-
трабаванні нямінуча выраста-
ць. Вайна ў Прыднястроўі —
яскравы прыклад гэтага.

Ельцынскае кіравніцтва да-
но ўжо зразумела бесперспек-
тынасць і згубнасць дэмолага з
аўтаноміяй з пазіцыі сілы і
імясця знайсці кампраміс
шляхам перагавораў. Грузія да
сённяшняга дня аддае перава-
гу метад уласных спроб і па-
мылак.

— На жаль, пакуль што мне
не ўдалося павідаць у Сухумі:
трапіць туды з тэрыторыі за-
ходняй Абхазіі надзвычай скла-
дна. Па словах афіцыйных аб-
хазскіх кіраўнікоў — у прыват-
насці, намесніка старшыні
Вярхоўнага Савета Альберта
Тапаліяна, з якім я меў гутар-
ку, — горад пакутуе ад грабеж-
нікаў і маралдэраў. Рабуюць
кватэры, магазіны, музеі. Раз-
рабавана і адна з самых вялі-
кіх каштоўнасцей абхазскай
навуцы — Інстытут эксперы-
ментальнай паталогіі і тэрапіі са
слэпавым гадальніцтвам, дзе
утрымліваліся малыя розныя
відаў.

— Цудоўныя пляжы на чарна-
морскім пабярэжжы Абхазіі на
дзіва малалюдныя. Памятаючы
пусцеўны. Праўда, да поўнай
эвакуацыі ўсіх адпачываючых
яшчэ далёка, — як бы пра гэта
ні гаварыла расійскае ўра-
даванне масавай эвакуацыі.
Стан, бліжэй да панікі, узнік
у першы дні канфлікту. Талы

я назіраў у Піцундзе, як адпа-
чываючыя штурмавалі «Ікарус»,
што ішоў у Адлер. Відовішча
нечым нагадвала кадры кіна-
хронікі аб першых днях Вялі-
кай Айчыннай, калі бегучыя
браві прыступам павязды, што
ішлі на ўсход.

Але потым хваляванні пакры-
се ўлягліся. Тыя, каго не бя-
тэжылі выгляд узброеных пас-
тоў, рэдкі аддалены аўтамат-
ныя чэргі за гарадам і адмена
танцаў у паяснатах, — па-
нейшаму атрымліваюць асалоду
срод раскошы цёплых марскіх
хвал і рэзкіх гадальніц сасновага
бору Піцунды.

— Больш за ўсё мы баімся,
каб канфлікт не перакінуўся на

Ад рэдакцыі:

Публікацыя матэрыялаў нашага карэспандэнта Валерыяна
Жданко стала магчымай, дзякуючы бескарыснай дапамозе
многіх і многіх людзей. Для стражкоў, калі б згубілі арыгі-
нал беларускага варыянта, арыгінал быў перакладзены і пера-
друкаваны невядомым нам машыністкам на рускай мове. Яго
дастаўлялі ў Мінск і пешшу, і на машыне, і самалётам. З Сочы
артыкул прывёз Тамира Мікалаевіча Траян, а ў рэдакцыю
прывёз Аляксандр Уладзіміравіч Сакун. Рэдакцыя ўдзячна
ўсім, хто дапамог нашым чытачам даведацца праўду аб падзе-
ях у Абхазіі.

У той жа час рэдакцыя заклочана лёсам супрацоўніка
«Звязды» Валерыяна Жданко і соеныя грамадзян Беларусі, якія
апынуліся ў зоне канфлікту.

Калі нумар ужо быў гатовы да друку нам паведамілі са шта-
ба грамадзянскай абароны РБ, што за ноч з 27 на 28 жніўня з
Піцунды ў Сочы было эвакуіравана 1500 чалавек, з Гудуаты ў
Сочы — 300, з Сухумі — 800, з Поні — 130. Прадстаўнікі
штаба ў Сочы цвёрда заявляюць, што вышукваюць срод
эвакуіраваных беларусаў і арганізуюць іх ад'езд на радзі-
му, у Беларусь. Гаварыць аб канкрэтных месцах конажна нашага
зямляка, у тым ліку і спецыяльнага карэспандэнта «Звязды»
Валерыяна Жданко, пакуль рана. Новыя весткі аб становішчы
у Абхазіі мы будзем атрымваць у бліжэйшы час.

ЧЫТАК ПРОСІЦЬ СЛОВА

Некалькі пытанняў пасля мітыngu

У час мітыngu БНФ 25
жніўня выступалішыя гавары-
лі аб адраджэнні нацыяна-
льнай самавыямоцы,
умацаванні суверэнітэту
рэспублікі, развіцці белару-
скай мовы. І гэта правільна.

Але насцярожвае тое,
што на адным з транспа-
ртаў на бел-чырвона-
белым фоне была намаля-
вана карта Беларусі, дзе
у саставе нашай рэспублікі
пазначаны польскі горад
Беласток, літоўская сталіца
Вільнюс, рускі горад Сма-
ленск. Што гэта значыць? Ці
не тое, што мы павінны, не
супраць Хельсінкскім пага-
дненням, перагледзець гра-
ніцы і дамагчыся, каб гэтыя

тэрыторыі ўвайшлі ў склад
Беларусі?
А як адважваць новыя тэ-
рыторыі? З дапамогай
зброі? І гэта тады, калі на
глебе раздзелу гарацкі
Югаславія, Грузія, Малдо-
ва, Армэнія, Азербайджан...
На мой погляд, гэта ў ду-
ху ўсім вядомага пана Жа-
рыноўскага, які хоча адра-
дзіць Расію ў рамках Расій-
скай імперыі, з Польшчай і
Фінляндіяй.

Надліс на транспаранце
карты быў зроблены ла-
цінскімі літарамі. Спалдар,
які трымаў гэты лозунг,
расцілаўшы, што ў католі-
каў усё пішацца лацінскімі
літарамі. Большасць нашых
суграмадзян не ведаюць гэ-
тай мовы, таму з няжасцю

маглі разабраць словы. Як
гэта стасецца з заклікамі
аб адраджэнні роднай мо-
вы?

Магчыма, што лідэры
БНФ жадаюць, каб Еўропа
як мага хутчэй прыняла на-
шы рэспубліку ў свае рады:
«Пішам ж такім шрыф-
там». Але Еўропа жыве па
законах Хельсінкскіх пага-
дненняў, якія прызнаюць не-
пахіснасць граніц. Ды і што
скажучы грамадзяне Польш-
чы і Літвы, калі ўбачаць
па тэлебачанні, што іх гара-
ды значацца на карце Бе-
ларусі? Ці будзе гэта са-
дзейнічаць нашай інтэгра-
цыі ў Еўрапейскую сядруж-
насць?

Уладзімір ВЕРНІГОРАУ,
афіцэр запasu.

КРЫМІНАЛЬНАЯ ХРОНІКА

ТАЛАЧЫН. Рабочы «Райагпрамтэхнікі»
Р., знаходзячыся ў нецярпым стане, пабіў і
згвалтаваў сваю 70-гадовую маці.

ВІЦЕСКІ РАЕН. У адной з вёсак у дом
пенсіянеркі Б. ноччу ўвайшлі двое. Адзін са
злучэнняў забіў з палёўнічай стрэльбы саба-
ку, а другі згвалтаваў гаспадыню. Злучэння
зніклі, прымаючы меры для іх затрымання.

НАВАПОЛАЦК. Нідзе не працуючы, раней
асуджаны С. ва ўласнай кватэры ўдарам нажа
забіў жонку, а потым гэтым жа нажом пако-
чыў жыццё самагубствам.

ПОЛАЦК РАЕН. У вёсцы Глінішка каля
крамы ў час сваркі ляснікі Палацкага лясніц-
тва П. біў нагамі і рукамі бацьку, які ад атры-
маных цялесных пашкоджанняў памёр.

Алег ДУК.

ЗАМАЛЁўКІ З НАТУРЫ

Жыццё ты наша прарэстае... Дзе смешнае, а дзе і не вельмі

БЕЛЫ ГАРЛАЧЫК

Не скажыце, каб санаторскія лодкі і катама-
раны былі нахвастав. Усё ж 10 рублёў за га-
дзіну — дарагавата. Але тым не менш у добрыя
надвор'е яны ходзяць па ўсім возеры з ранняй
да вечара.

І вось аднойчы, ужо бліжэй да вачэра, да
прычала прыткнулася лодка, з якой выйшлі
мажыныя жанчыны ў купальніку і хлопчык гадоў
васьмі. У руках жанчына трымала пляч ці
шчыль бэльмы гарлачыкаў з доўгімі сыябінамі і
вільнялімі круглымі лістамі, выраваных дзесяці
ў далёкай затоцы. Хлопчык трымаў у далонях
толькі бела-зялёны бутончык.

— А вы ведаеце, што белы гарлачык за-
несены ў Чырвоную кнігу? — спытаў з маскі
пажылы чалавек. — Нягледзячы на тое, што ён
дзёны яшчэ растуць. Ды і ў пакой гэтых квет-
кі стаць не будуць. Навошта ж вы іх загубілі?

— А твая якая справа? — як адрэзала жан-
чына. — Шкада табе? Вось праз такіх разумі-
які і жыццё ў нас невыносным стала. Усюды
свой нос сунуць. У, кансерватары...

ЧАРНОБЫЛЬСКАЯ КРЫВІНКА

Сонечнай раніцай, калі дарослыя і дзеці вы-
сыпалі на лясныя сцяжкі, па ўнутраным радыё
санаторыя паведамілі: адна з супрацоўніц атры-
мала моцную апелі і патрэбна пераліванне крыві.
Дабрахотніцаў прасілі тэрмінова падсы-
да на неамяска галоўнага ўрача, каб адправіцца
ў Брэст на пункт пералівання крыві. Згвалтаваў
якая група работнікаў санаторыя, некаторыя
адпачываючыя. Усе ажыўлена абмяркоўвалі
навіну.

Бабуля, — нецярпівая цярыбіць за рукаў
пажылую жанчыну дзівуньку. — А наша чар-
нобыльскае кроў можа дапамагчы той жан-
чыне?

Не ведаю, унучка, не ведаю, — уздымае
бабуля. — Пойдзем спытаем у доктара.

НЕ УСТАЯЛА

На пляжы жанчыны могуць ляжаць гадзіна-
мі, толькі б атрымаць жадае загар. І размо-
ва няма канца. Прыймаюць, як у цырульні, ніхто
з іх не задумваецца, чые хто-небудзь іх гутарку
ці не.

— Перад ад'ездам два тыдні проста вярці-
ліся, — расказвае чарныя жанчына, якая
злучна ўладкавалася на пляжы. — Я працую
на нафтабазе, канец месяца кырыз, і ад прас-
баў няма адбоя. А з гаручым ведаеш, якая
проблема цяпер. Адна справа, што яго не ха-
пае. Але ж не ўсё і апаліцы могуць, а прасіць.
Разумееш?

— Вядома, — ківае згодна галавой не слухачка.

Непрыкметнай жамчуж-
най роднага краю, цудоў-
ным кутком беларускай пры-
роды называюць возера Ра-
гавіцкае. А размешчаны
тут санаторыі «Бярэзе»
і «Сонечны». У гэтых
людзям балдэрась і дзе-
ро, пакідаючы ў памяці
непаўторныя жывыя малю-
нкі.

— У апошні дзень, думаю, не буду нікому
высваць. А тут заходзіць такі прадстаўнічы
мужчына, вітаецца. Я не звяртаю на яго ўвагі,
адмахваюся: «Няма нічога, не прасіце, дайце
ў водпуску пайсці спакойна». Ён жа так лагод-
на адказвае: «А я і не прашу. Прышоў пага-
варыць з вамі проста так. Дарэчы, вы дзе бу-
дзецца адпачываць?» Пагаварылі аб усім пакры-
се, а потым ён і гаворыць: «Ведаеш, я дома
чашчэй займаюся, таму дазваляю вам да
водпуску прэзэнтці паднесці». І, умяшчыў,
дае з сумі дзве рамкі меду. Я адну адрэз-
ку прыхавала, а другую, дурная, аддала супрацоў-
нікам. Тут жа прыкочылі... Ну хіба такому
адмовіш?

— У апошні дзень, думаю, не буду нікому
высваць. А тут заходзіць такі прадстаўнічы
мужчына, вітаецца. Я не звяртаю на яго ўвагі,
адмахваюся: «Няма нічога, не прасіце, дайце
ў водпуску пайсці спакойна». Ён жа так лагод-
на адказвае: «А я і не прашу. Прышоў пага-
варыць з вамі проста так. Дарэчы, вы дзе бу-
дзецца адпачываць?» Пагаварылі аб усім пакры-
се, а потым ён і гаворыць: «Ведаеш, я дома
чашчэй займаюся, таму дазваляю вам да
водпуску прэзэнтці паднесці». І, умяшчыў,
дае з сумі дзве рамкі меду. Я адну адрэз-
ку прыхавала, а другую, дурная, аддала супрацоў-
нікам. Тут жа прыкочылі... Ну хіба такому
адмовіш?

— У апошні дзень, думаю, не буду нікому
высваць. А тут заходзіць такі прадстаўнічы
мужчына, вітаецца. Я не звяртаю на яго ўвагі,
адмахваюся: «Няма нічога, не прасіце, дайце
ў водпуску пайсці спакойна». Ён жа так лагод-
на адказвае: «А я і не прашу. Прышоў пага-
варыць з вамі проста так. Дарэчы, вы дзе бу-
дзецца адпачываць?» Пагаварылі аб усім пакры-
се, а потым ён і гаворыць: «Ведаеш, я дома
чашчэй займаюся, таму дазваляю вам да
водпуску прэзэнтці паднесці». І, умяшчыў,
дае з сумі дзве рамкі меду. Я адну адрэз-
ку прыхавала, а другую, дурная, аддала супрацоў-
нікам. Тут жа прыкочылі... Ну хіба такому
адмовіш?

— У апошні дзень, думаю, не буду нікому
высваць. А тут заходзіць такі прадстаўнічы
мужчына, вітаецца. Я не звяртаю на яго ўвагі,
адмахваюся: «Няма нічога, не прасіце, дайце
ў водпуску пайсці спакойна». Ён жа так лагод-
на адказвае: «А я і не прашу. Прышоў пага-
варыць з вамі проста так. Дарэчы, вы дзе бу-
дзецца адпачываць?» Пагаварылі аб усім пакры-
се, а потым ён і гаворыць: «Ведаеш, я дома
чашчэй займаюся, таму дазваляю вам да
водпуску прэзэнтці паднесці». І, умяшчыў,
дае з сумі дзве рамкі меду. Я адну адрэз-
ку прыхавала, а другую, дурная, аддала супрацоў-
нікам. Тут жа прыкочылі... Ну хіба такому
адмовіш?

— У апошні дзень, думаю, не буду нікому
высваць. А тут заходзіць такі прадстаўнічы
мужчына, вітаецца. Я не звяртаю на яго ўвагі,
адмахваюся: «Няма нічога, не прасіце, дайце
ў водпуску пайсці спакойна». Ён жа так лагод-
на адказвае: «А я і не прашу. Прышоў пага-
варыць з вамі проста так. Дарэчы, вы дзе бу-
дзецца адпачываць?» Пагаварылі аб усім пакры-
се, а потым ён і гаворыць: «Ведаеш, я дома
чашчэй займаюся, таму дазваляю вам да
водпуску прэзэнтці паднесці». І, умяшчыў,
дае з сумі дзве рамкі меду. Я адну адрэз-
ку прыхавала, а другую, дурная, аддала супрацоў-
нікам. Тут жа прыкочылі... Ну хіба такому
адмовіш?

— У апошні дзень, думаю, не буду нікому
высваць. А тут заходзіць

ых матерьялаў нясуць
і дакладнасьць фактаў.
ёды супадаюць з мерка-
а сабой права не ўсту-
паючы.

Друкарня выдавецтва «Бел-
русь» 81,098, індэкс 63.85
Тыраж 81,098, індэкс 63.85
Зак. № 174.
Выходзіць 250 разоў на год.
Нумар падпісаньня ў 21,00.
М 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12